

EL «TEMPO» DE «PAUSA DA LONGA»

Imma Monsó
«La nit porpra»
Col·lecció L'Esparver, 177
RBA - La Magrana
Barcelona, 2011
Pàgs. 222
Preu: 18 €
A partir 12 anys

No cal que el lector s'escarrassi a buscar cap referència d'una illa que en la ficció d'aquesta novel·la s'anomena Pausa da Longa. No la trobarà ni al Google, tret d'una promoció turística de Sud-àfrica que no li servirà de gaire. I és que Pausa da Longa és tant un topònim que només existeix en l'imaginari com una referència musical dels entesos i deixada en desús al llarg del temps.

No ha d'estranyar aquesta relació de geografia fantàstica i música en una autora com Imma Monsó (Lleida, 1959) que ha dit alguna vegada que, de la seva vida personal, només en parla a les seves novel·les. Doncs bé, a 'La nit porpra' s'hi descobreix aquesta barreja d'elements, però també un rerefons que apel·la amb sensibilitat a sentiments molt personals.

A través d'un jove periodista en pràctiques en una revista de viatges, l'autora cerca, en un món només possible d'arribar-hi per la força de l'amor, l'existència d'algú molt estimat per una altra de les protagonistes de la novel·la, una dona que confia aplegar-se un dia o altre amb l'ésser perdut fins que esbrinarà què és el que s'amaga a l'altra banda i la impossibilitat d'entrar-hi a canvi de perdre-ho tot.

La literatura d'Imma Monsó manté una línia tan recta com honesta amb ella mateixa i els seus lectors. I quan es proposa escriure una novel·la de les que ara s'anomenen 'crossover', ho fa amb el mateix rigor que ha conquerit el reconeixement dels lectors a partir de peces com 'No se sap mai' (1996), 'Com unes vacances' (1998), 'Tot un caràcter' (2001), 'Millor que no m'ho expliquis'

(2003), 'Marxem, papà. Aquí no ens hi volen' (2004), 'Un home de paraula' (2006), 'Una tempesta' (2009), o també amb la seva primera incursió en la narrativa per a infants, 'L'escola estrambota', publicada fa cinc anys. Que ara torni a fer-ho en una col·lecció per a joves com L'Esparver, no és per atzar. 'La nit porpra', en realitat, neix d'un llibret d'encàrrec per a un concert de joves estudiants de música en què l'illa Pausa da Longa ja era una de les protagonistes.

La novel·la definitiva té dues parts. I cal advertir els lectors que, davant el costumisme periodístic de la primera, amb un irònic i cruel retrat d'una professió caiguda en desgràcia, el to de la trama s'eleva i guanya interès en entrar a la segona part, quan el protagonista fa el seu viatge d'investigació que no deixa de tenir una bona dosi de la intriga amb què l'autora ha tintat moltes de les seves històries.

Com que ja he dit que la música és en l'origen de la novel·la, i també en el fons, es pot fer referència al 'tempo', al ritme narratiu que l'autora utilitza, un 'tempo' que va de menys a més, de lent a ràpid, de viu a colpidor, de misteriós i fantasiós a captivador del lector fins al punt que el convenci que trobar l'illa Pausa de Longa és possible. Una altra cosa és que, un cop descoberta, sigui un lloc per viure-hi feliç per sempre.

Podria parlar de 'La nit porpra' —atenció a aquesta imatge de color entre lila i violeta que arrossega tantes connotacions i simbologies— senzillament com d'una novel·la amb un protagonista jove, urbanita i 'penjat' de la imaginació pròpia de la generació d'entresegles que ha estat educada en el clima del fals benestar i que barreja realitat i fantasia sense que en sàpiga destriar ben bé el gra de la palla.

Però no ho faré. Perquè 'La nit porpra' és, com ja passava amb la novel·la per a infants, 'L'escola estrambota', el reflex d'una manera d'entendre la conjunció de vida i la literatura de l'autora, sigui quina sigui la tipologia dels seus presumptes lectors, i el mirall d'una autora que, quan toca el fantàstic, fuig també dels tòpics que tant han portat a la desídia del gènere.

Per això, a 'La nit porpra', un no es pot estar de viatjar i navegar, també amb la imaginació i la constància idealista del jove protagonista, cap a un indret imprecís d'entre la multitud d'illetes gregues on desitja trobar el personatge de Max, un director d'orquestra desaparegut uns anys enrere sense deixar rastre després d'una cita i una contrasenya amb coordenades concertades per Internet, i a qui la seva dona i la seva filla saben que poden trobar en algun indret, ni que sigui del més enllà. Arribar a l'illa de Pausa da Longa potser no serveix per ser feliç del tot, però sí que pot servir per no perdre l'esperança de viure en el món real.